A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2023. április 27.*

„Előzetes döntéshozatal – Védjegyjog – 89/104/EGK irányelv – (EU) 2015/2436 irányelv – 40/94/EK rendelet – (EU) 2017/1001 rendelet – A védjegyjogosult kizárólagos jogai – Több jogosult tulajdonát képező védjegy – A védjegyük használatára vonatkozó engedély társjogosultak általi megadásához és visszavonásához szükséges többségre vonatkozó feltételek”

A C-686/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte suprema di cassazione (semmítőszék, Olaszország) a Bírósághoz 2021. november 15-én érkezett, 2021. október 29-i határozatával terjesztett elő a

VW

és

SW,

CQ,

ET,

a **Legea Srl**,

valamint

a **Legea Srl**

és

VW,

SW,

CQ,

ET

között folyamatban lévő eljárásokban,

* Az eljárás nyelve: olasz.

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: D. Gratsias tanácselnök, M. Ilešič (előadó) és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– VW képviseletében F. Rampone avvocato,

– a Legea Srl képviseletében G. Biancamano avvocato,

– SW, CQ és ET képviseletében R. Bocchini avvocato,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében P. Messina és P. Němečková, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. december 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.), valamint az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az egyfelől a VW és SW, CQ, ET, valamint a Legea Srl között, másfelől a Legea és VW, SW, CQ, ET között a „Legea” megjelölésből álló védjegyek állítólagosan jogellenes használata tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az európai uniós védjegyről szóló rendeletek

3 A 2004. február 19-i 422/2003/EK tanácsi rendelettel (HL 2004. L 70., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 3. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; a továbbiakban: 40/94 rendelet) hatályon kívül helyezte és felváltotta az európai

uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.), amely 2009. április 13-án lépett hatályba. Ez utóbbi rendeletet 2017. október 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2017/1001 rendelet.

4 A 40/94 rendeletnek „A közösségi védjegy jogosultjai” című 5. cikke kimondta:

„Közösségi védjegyoltalom jogosultja lehet bármely természetes vagy jogi személy, a közjogi szervezeteket is ideértve.”

5 Az említett rendelet „A közösségi védjegyoltalom tartalma” című 9. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:

„A közösségi védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ

a) a közösségi védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a közösségi védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a közösségi védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint a megjelölés és a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez;

c) a közösségi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukhoz, illetve szolgáltatásokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, feltéve hogy a közösségi védjegy a[z Európai] Közösségben jó hírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a közösségi védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét.”

6 Az említett rendeletnek „A közösségi védjegyoltalom nemzeti védjegyoltalomnak tekintése” című 16. cikke a következőképpen szólt:

„(1) Ha a 17–24. cikkek másként nem rendelkeznek, a közösségi védjegyoltalmat mint a tulajdon tárgyát – teljes egészében és a Közösség egész területére nézve – úgy kell tekinteni, mint az abban a tagállamban lajstromozott nemzeti védjegyoltalmat, ahol – a kérdéses időpontban – a közösségi védjegylajstrom szerint:

a) a jogosult székhelye vagy lakóhelye van;

vagy

b) a jogosult telephellyel rendelkezik, ha az a) albekezdés nem alkalmazható.

(2) Az (1) bekezdés hatálya alá nem tartozó esetekben az (1) bekezdésben említett tagállam a [Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták)] székhelye szerinti tagállam.

(3) Ha a közösségi védjegylajstromban jogosultként két vagy több személy van bejegyezve, az (1) bekezdést a jogosultak közül arra kell alkalmazni, aki a lajstromban az első helyen szerepel; ha ez nem lehetséges, akkor a sorban utána következő jogosultakra kell alkalmazni, feltüntetésük sorrendjében. Ha az (1) bekezdés a jogosultak egyikére sem alkalmazható, akkor a (2) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni.”

7 Ugyanezen rendelet „Fizetésképtelenségi eljárások” című 21. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) A közösségi védjegyoltalom kizárólag abban a tagállamban vonható fizetésképtelenségi eljárás alá, amelynek területén az adós fő érdekeltségeinek központja található.

[…]

(2) Ha a közösségi védjegyoltalomnak több jogosultja van, az (1) bekezdést az egyes jogosultakat megillető hányadra kell alkalmazni.”

8 A 40/94 rendelet „Használati engedély” című 22. cikkének (1) és (2) bekezdése előírta:

„(1) A közösségi védjegy használati engedély tárgya lehet a Közösség egésze vagy egy része, illetve az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások egésze vagy egy része tekintetében. A használati engedély kizárólagos vagy nem kizárólagos lehet.

(2) A közösségi védjegyoltalom jogosultja a közösségi védjegyoltalomból eredő jogaira hivatkozással felléphet az olyan használóval szemben, aki megsérti a használati szerződésben a szerződés időtartamára, a használat tárgyát képező védjegy lajstromozott alakjára, a használati engedéllyel érintett áruk vagy szolgáltatások körére, a védjegyhasználat területi hatályára, valamint az engedélyes által gyártott áruk vagy nyújtott szolgáltatások minőségére kikötött bármely feltételt.”

9 A 40/94 rendelet 5., 9., 16., 21. és 22. cikkének e rendelkezései hasonlóak a 2017/1001 rendelet 5., 9., 19., 24. és 25. cikkének megfelelő rendelkezéseihez.

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló irányelvek

10 A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelvet (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 2008. november 28-i hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 299., 25. o.). Ez utóbbi irányelvet a 2015/2436 irányelv – az 55. cikke értelmében – 2019. január 15-i hatállyal hatályon kívül helyezte, és annak helyébe lépett.

11 A 89/104 irányelv harmadik és hatodik preambulumbekezdése kimondta:

„mivel jelenleg nem tűnik szükségesnek a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok teljes körű közelítése, és elegendő, ha a közelítés azokra a nemzeti jogszabályi rendelkezésekre korlátozódik, amelyek a belső piac működését a legközvetlenebbül érintik;

[…]

mivel ez az irányelv nem zárja ki a védjegyjogon kívüli – például a tisztességtelen versenyre, a polgári jogi felelősségre vagy a fogyasztóvédelemre vonatkozó – tagállami jogszabályi rendelkezések védjegyekre történő alkalmazását”.

12 Az irányelvnek „A védjegyoltalom tartalma” című 5. cikke ekként rendelkezett az (1) bekezdésében:

„A védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ

a) a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a védjegyhez.”

13 Az említett irányelv „Használati engedély” című 8. cikke ekképp rendelkezett:

„(1) A védjegy használati engedély tárgya lehet a tagállam egésze vagy egy része, illetve az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egésze vagy egy része tekintetében. A használati engedély kizárólagos vagy nem kizárólagos lehet.

(2) A védjegyoltalom jogosultja a védjegyoltalomból eredő jogaira hivatkozással felléphet az olyan használóval szemben, aki megsérti a használati szerződésben a szerződés időtartamára, a használat tárgyát képező védjegy lajstromozott alakjára, a használati engedéllyel érintett áruk vagy szolgáltatások körére, a védjegyhasználat területi hatályára, valamint az engedélyes által gyártott áruk vagy nyújtott szolgáltatások minőségére kikötött bármely feltételt.”

14 A 89/104 első irányelv 5. és 8. cikkének e rendelkezései hasonlóak a 2015/2436 irányelv 10. és 25. cikkének megfelelő rendelkezéseihez.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 VW, SW, CQ és ET egyenlő részben a sportcikkek tekintetében lajstromozott LEGEA nemzeti védjegy és európai uniós védjegy (a továbbiakban: a szóban forgó védjegyek) társjogosultjai.

16 1993-ban VW, SW, CQ és ET úgy döntött, hogy ingyenesen és határozatlan időre kizárólagos használati engedélyt ad a Legea részére azon védjegyek használatára, amelyeknek társjogosultjai (a továbbiakban együttesen: használati szerződés).

17 2006 végén VW kifogást emelt e használati szerződés fenntartásával szemben.

18 2009. november 16-án a Legea keresetet indított VW ellen a Tribunale di Napoli (nápolyi bíróság, Olaszország) előtt a VW által lajstromozott „Legea” megjelölést tartalmazó védjegyek törlése iránt. Ez utóbbi viszontkeresetében egyrészt a Legea által lajstromozott védjegyek törlését, másrészt a szóban forgó védjegyek e társaság általi jogellenes használatának megállapítását kérte.

19 2014. június 11-i ítéletében a Tribunale di Napoli (nápolyi bíróság) megállapította, hogy a Legea valamennyi társjogosult hozzájárulásával eljárva 2006. december 31-ig jogszerűen használta a szóban forgó védjegyeket. Ezzel szemben e bíróság úgy ítélte meg, hogy ezen időpontot követően, mivel VW ellenezte a használati szerződés fenntartását, e használat jogellenes volt.

20 2016. április 11-i ítéletével a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság, Olaszország) részben megváltoztatta ezt az ítéletet. E bíróság, mivel úgy találta, hogy nem szükséges a társjogosultak egyhangú szavazata ahhoz, hogy a védjegy használatát harmadik személy részére engedélyezzék, úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó védjegyek négy társjogosultja közül háromnak a szándéka elegendő ahhoz, hogy a használati szerződést 2006. december 31-ét követően is fenntartsák, VW ellenvetése ellenére.

21 A kérdést előterjesztő bíróság, amelyhez ezen, 2016. április 11-i ítélettel szemben fellebbezést nyújtottak be, arra keresi a választ, hogy az uniós jog rendelkezéseire tekintettel miként gyakorolható a kizárólagos jog, amellyel a védjegyjogosultak együttesen rendelkeznek, és e tekintetben a 2015/2436 irányelv 10. cikkére, valamint a 2017/1001 rendelet 9. és 25. cikkére hivatkozik.

22 E körülmények között a Corte suprema di cassazione (semmítőszék, Olaszország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az európai uniós jognak a [2015/2436 irányelv 10. cikkében, valamint a 2017/1001 rendelet 9. és 25. cikkében meghatározott] rendelkezései azzal, hogy az európai uniós védjegy jogosultjának kizárólagos jogáról és egyidejűleg annak lehetőségéről rendelkeznek, hogy a jogosultság egyszerre több személyt is megillethet, azt eredményezik-e, hogy a közös védjegy kizárólagos, ingyenes és határozatlan időre szóló használatának harmadik személyek részére történő engedélyezéséről a társjogosultak többsége határozhat, vagy pedig ahhoz egyhangú hozzájárulás szükséges?

2) E második esetben a több személy közös tulajdonát képező nemzeti és [európai uniós] védjegyek esetében összeegyeztethető-e az uniós jogi elvekkel az az értelmezés, amely szerint az egyhangú határozat alapján harmadik személy részére ingyenesen és határozatlan időre használatba adott védjegy egyik társjogosultja sem vonhatja vissza egyoldalúan a fent említett határozathoz való hozzájárulását; vagy pedig azt az ezzel ellentétes értelmezést kell az uniós jogi elvekkel összhangban állónak tekinteni, amely kizárja, hogy a társjogosultak határozatlan ideig kötve legyenek az eredeti nyilatkozatukhoz, és így mentesülhetnek az alól, ami hatást gyakorol az engedélyező aktusra is?"

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

23 SW, CQ és ET vitatja az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés elfogadhatóságát, azon indokkal, hogy amennyiben a használati szerződést a szóban forgó védjegyek társjogosultjai egyhangúlag kötötték, nem releváns az a kérdés, hogy a többség elegendő-e az ilyen határozat meghozatalához. A Legea a maga részéről úgy érvel, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan, mivel az uniós jog nem szabályozza a védjegy társjogosultjainak akaratnyilvánítási formájára vonatkozó feltételeket sem a használat harmadik személy részére történő engedélyezése, sem annak visszavonása tekintetében.

24 Az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében ugyanis, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, az alapügy tényállásának a megállapítása és értékelése, valamint a nemzeti jog értelmezése és alkalmazása kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik. Ugyancsak kizárólag az ügyben eljáró és határozathozatalra hivatott nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik annak megítélése is, hogy – tekintettel az ügy sajátosságaira – szükségesek és relevánsak-e a Bíróságnak feltett kérdései (2022. október 6-i Contship Italia ítélet, C-433/21 és C-434/21, EU:C:2022:760, 23. pont).

25 A nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog értelmezése, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2021. június 3-i BalevBio ítélet, C-76/20, EU:C:2021:441, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság kellően világosan ismertette a jogi és ténybeli hátteret, valamint azon okokat, amelyek arra vezették, hogy kérdést vessen fel bizonyos uniós jogi rendelkezések értelmezésére vonatkozóan, amelyet az ítélete meghozatalához szükségesnek tart. Nem tűnik ki egyértelműen az, hogy a kért értelmezés semmilyen módon nem függene össze az alapeljárás tényállásával, vagy a felvetett probléma hipotetikus jellegű lenne.

27 E következtetést nem kérdőjelezi meg a Legea által előadott érv, mivel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések érdemi vizsgálatának körébe tartozik az a kérdés, hogy az uniós jog szabályozza-e a védjegy használatára vonatkozó engedély megadásával kapcsolatos döntés védjegy társjogosultjai általi meghozatalának részletes szabályait. Egyébiránt, ellentétben a SW, CQ és ET által előadottakkal, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés releváns az alapeljárás kimenetele szempontjából, mivel ha a társjogosultak többsége elegendő a védjegy használatára vonatkozó engedély megadásával kapcsolatos döntés meghozatalához, az ilyen engedély megadásához eredetileg adott hozzájárulásának valamely kisebbségi társjogosult általi visszavonása mindenképpen következmények nélkül maradhat.

28 A fentiekből következik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

29 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az alapeljárás tényállása megvalósulásának időpontjára tekintettel az az európai uniós védjegyek esetében a 40/94 rendelet, a nemzeti védjegyek esetében pedig a 89/104 első irányelv hatálya alá tartozik. A 2017/1001 rendelet 9. és 25. cikkének, valamint a 2015/2436 irányelv 10. cikkének a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott rendelkezései megfelelnek a 40/94 rendelet 9. és 22. cikkében, illetve a 89/104 első irányelv 5. cikkében foglalt rendelkezéseknek. Ennélfogva az előterjesztett kérdéseket e rendelkezésekre való hivatkozással kell átfogalmazni.

30 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 89/104 első irányelvet és a 40/94 rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy egy közös tulajdon tárgyát képező nemzeti vagy európai uniós védjegy használatára vonatkozó engedély megadásához vagy visszavonásához a társjogosultak egyhangú vagy többségi határozata szükséges-e.

31 Emlékeztetni kell arra, hogy a 89/104 első irányelv 5. cikkének és a 40/94 rendelet 9. cikkének megfelelően a védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. E rendelet 5. cikke pontosítja, hogy európai uniós védjegyoltalom jogosultja lehet bármely természetes vagy jogi személy, a közjogi szervezeteket is ideértve.

32 A 89/104 első irányelv 8. cikkének (1) bekezdéséből és a 40/94 rendelet 22. cikkének (1) bekezdéséből továbbá kitűnik, hogy mind a nemzeti védjegy, mind az európai uniós védjegy kizárólagos vagy nem kizárólagos használati engedély tárgya lehet az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egésze vagy egy része tekintetében.

33 A 40/94 rendelet 16. cikkének (3) bekezdéséből és 21. cikkének (2) bekezdéséből – amelyek az európai uniós védjegyek „társjogosultjaira” hivatkoznak – az következik, hogy az ilyen védjegy több jogosult tulajdonát is képezheti.

34 Jóllehet a 89/104 első irányelv nem utal azon esetre, amikor egy nemzeti védjegynek több jogosultja van, amint arra a főtanácsnok indítványának 47. és 48. pontjában lényegében rámutatott, e mulasztás nem azt jelenti, hogy kizárná az ilyen védjegyhez fűződő társjogosultságot, hanem azt, hogy azt a nemzeti jog szabályozza, amelynek hatálya alá tartoznak a társjogosultak védjegyhez fűződő jogainak gyakorlására vonatkozó részletes szabályok, ideértve a védjegy használatára vonatkozó engedély megadásával vagy visszavonásával kapcsolatos döntést is.

35 Mindenesetre, amint az a 89/104 első irányelv harmadik és hatodik preambulumbekezdéséből kitűnik, bár ezen első irányelv célja a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítése az olyan, már fennálló eltérések megszüntetése végett, amelyek akadályozhatják az áruk szabad mozgását és a szolgáltatásnyújtás szabadságát, nem irányul az említett jogszabályok teljes körű közelítésére (lásd ebben az értelemben: 2002. november 21-i Robelco ítélet, C-23/01, EU:C:2002:706, 30. pont).

36 A 40/94 rendeletet illetően, az, bár elismeri, hogy az európai uniós védjegynek lehet több jogosultja, nem tartalmaz egyetlen olyan rendelkezést sem, amely szabályozná az ilyen védjegy által biztosított jogok társjogosultak általi gyakorlásának feltételeit, ideértve a használati engedély megadásáról vagy visszavonásáról való döntést is.

37 Márpedig a 40/94 rendelet 16. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy az uniós védjegyet mint a tulajdon tárgyát úgy kell tekinteni, mint az e cikkben előírt szabályok szerint meghatározott tagállamban lajstromozott nemzeti védjegyet. Következésképpen, mivel e rendeletnek nincs olyan rendelkezése, amely az európai uniós védjegy használatára vonatkozó engedély megadásáról vagy visszavonásáról való döntés adott védjegy társjogosultjai általi meghozatalának részletes szabályait szabályozná, ezekre e tagállam joga az irányadó.

38 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 89/104 első irányelvet és a 40/94 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó nemzeti jog hatálya alá tartozik azon kérdés, hogy valamely közös tulajdon tárgyát képező nemzeti vagy európai uniós védjegy használatára vonatkozó engedély megadásához vagy visszavonásához a társjogosultak egyhangú vagy többségi határozata szükséges-e.

A második kérdésről

39 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második kérdést nem szükséges megválaszolni.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelvet és a közösségi védjegyről szóló 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet

a következőképpen kell értelmezni:

az alkalmazandó nemzeti jog hatálya alá tartozik azon kérdés, hogy valamely közös tulajdon tárgyát képező nemzeti vagy európai uniós védjegy használatára vonatkozó engedély megadásához vagy visszavonásához a társjogosultak egyhangú vagy többségi határozata szükséges-e.

Aláírások